

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/201/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

158/2014. (VII. 10.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2013. március 18-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2014. július 10-én megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2013. március 18-án a Testület ügyfélszolgálatán személyesen terjesztette elő a panaszát.

I.

1) A panaszos meghallgatása kezdetén egy írásbeli beadványt nyújtott át a Testület munkatársainak, amelyben az alábbiakat adta elő.

2013. március 11-én 2 óra 24 perckor egy közlekedési balesetről értesítette a rendőrséget a 107-es központi telefonszámon. Bejelentésében előadta, hogy az eseményektől kb. 50 m távolságból látta, ahogy a baleset valószínű okozója távozik a helyszínről. Megjegyezte ugyanakkor, hogy mivel a balesetben egy autó a villanyoszlopnak csapódott, amin a világítás kialudt, az eseményeket szinte teljes sötétségben tudta csak nyomon követni, így személyleírást a baleset okozójáról nem tudott adni.

A rendőrségi diszpécser ugyan nem szólította fel a panaszost, hogy a helyszínen várja meg a rendőröket, ennek ellenére a panaszos nem távozott. A rendőrök érkezéskor felszólították őt személyazonosságá igazolására. A panaszos a felszólításnak eleget tett, átadta a jogosítványát,

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszosok személyes adatait töröltük.

majd elmondta a rendőröknek, hogy a közeli zöldséges üzletnél dolgozik, onnan látta a balesetet. Egy nagy robajra lett figyelmes, majd látta egy autó lámpáinak a „pattogó mozgását” a felüljáró alatt. Amikor közelebb ment, realizálta, hogy a jármű a felüljáróról zuhant le, és a vezetője már távozott a helyszínről. A rendőrök kérdésére elmondta, hogy nem tud személyleírást adni a vezetőről. Ezután jelezte az intézkedő rendőröknek, hogy szeretne visszamenni dolgozni, de nem kapta vissza tőlük a jogosítványát, illetve azt a tájékoztatást kapta tőlük, hogy csak akkor mehet el, ha a rendőrök engedélyezik.

A panaszost felhaborította a rendőri hozzáállás, ezért elindult a zöldséges bolt irányába. Ezt látva, az egyik rendőr agresszívan visszarántotta. A panaszos ettől megijedt, és elkezdett futni az ellenkező irányba, közben hallotta, hogy a rendőr a kollégáitól rádión segítséget kér. Ezt követően a panaszos megállt és „megadta magát”. Amikor a rádiót használó rendőr utolérte, a földre lökte. A panaszos lefeküdt a földre, hasra, a kezeit pedig maga elé tette, mert attól tartott, a rendőr fejbe rúgja. Nem ez történt azonban, hanem a rendőr a panaszos hátra térdelt és próbálta hátrafeszíteni a kezeit. Mindeközben egy másik rendőr a panaszos lábait keresztbe téve és ráfeküdve, a földre szorítva tartotta lent. További rendőri segítség is érkezett a helyszínre. Végül a panaszos kezeit a „fújjuk le” felszólítást követően sikerült hátrafeszíteni. Eközben a panaszos a kezében tartotta a tárcáját, ami a fenti események során ismeretlen körülmények között eltűnt. Benne volt a panaszos személyi igazolványa, lakcímkártyája, adókártyája, TAJ-kártyája, kék színű európai egészségbiztosítási kártyája és nemi készpénz.

A panaszos kezeit a rendőrök hátrabilincseltek, ami kapcsán sérelmezi, hogy a bilincs nagyon szoros lett, attól komoly fájdalmai voltak. Ezután a panaszost a rendőrök egy rendőrségi járműhöz vezették, de olyan módon, hogy a karjait a lehető legmagasabbra emelték, attól a panaszos előredőlt, és így tudták térdel hasba és mellbe rugdosni. Közben folyamatosan szidalmazták őt és a hozzátartozóit, rájuk nézve fenyegető megjegyzéseket is tettek. A panaszos „kínzását” a rendőrök a rendőrségi jármű motorháztetején még kb. egy órán keresztül folytatták, így nem sok hiányzott hozzá, hogy a panaszos azt vallja, ő volt a baleset okozója. Akkor, amikor a panaszos próbált úgy mozdulni, hogy enyhítsen a karjai feszítésén, mert korábbi sérülés miatt óvni próbálta, a rendőrök ezt észlelték, és még durvábban jártak el. A hátát könyökkel, a bordáit ököllel verték, a lábait térdel rugdosták. Megjegyzi a panaszos azt is, hogy az autó motorja, amelynek a motorháztetejére ráfektették, végig járt, hiába kérte, hogy állítsák le, mert nagyon meleg.

Hamarosan mentő érkezett a helyszínre. A panaszos tudomása szerint az egyik rendőrt azért látták el, mert az események során eltört az ujjja. A panaszost ugyanakkor annak ellenére, hogy többször is arról faggatták, hogyan élte túl a zuhanást, nem részesítették orvosi ellátásban.

Sérelmezi a panaszos, hogy a bilincs felrakása után egy víztócsába nyomva vizsgálták át a ruházatát, a vizes ruhájára pedig a rendőrök a becsületét sértő megjegyzéseket tettek. („*Mi van, beszartál?*”) A ruházatátvizsgálás során találták meg a panaszosnál az autója kulcsát, amely egy Opel típusú gépkocsi, és a közeli parkolóban állt a történetek alatt. Ekkor vált bizonyossá, hogy a panaszos nem a felüljáróról lezuhant Mitsubishit vezetett. A rendőrök azonban arra következtettek, hogy a Mitsubishi korábban a panaszos Opeljét vontathatta, mivel az előbbi vonóhorgához egy erős spanifer volt rögzítve. Úgy gondolták továbbá, hogy a panaszos attól a fél üveg tömény italtól volt részeg, amelyet az autója átkutatásakor az ülés alatt találtak.

Mindezek után ültették be a panaszost a rendőrök az egyik szolgálati járműbe és vitték be a BRFK illetékes kerületi rendőrkapitányságra. Ott leültették a bejárathoz legközelebb eső székre, „a tisztai szoba előterébe”. A panaszos szerint azért választották ezt a helyet a rendőrök, mert itt van a legtöbb lehetőség arra, hogy megüssenek egy intézkedés alá vont személyt anélkül, hogy azt a kamerák rögzítenék. A panaszos ezt abból is gondolja, hogy itt gyors egymásutánban két pofont is kapott egy rendőrtől jobb kézzel, az arca bal oldalára. A panaszos feltételezése szerint a közelben lévő két kamera úgy van beállítva, hogy az intézkedés alá vont személy feje és a rendőr jobb oldala nem látható, de úgy véli, hogy a rendőr ügyetlensége esetén a mozdulatsor egyes elemei vagy akár annak egésze nyomon követhető lehet. A pofon ideje alatt – jegyzi meg a panaszos – 3-4 civil ruhás rendőr is a helyiségben tartózkodott.

Hamarosan elkísérték a panaszost a fogdára, ahol a kezeiről csak nehezen tudták levenni az erősen rászorított bilincset. Sérelmezi, hogy a bal hüvelykujja még egy hét elteltével is zsibbadt.

A panaszostól megkérdezték, hogy kit értesítsenek a fogvatartásáról, amire válaszul a panaszos megadta a felesége telefonszámát, az értesítésre azonban utóbb mégsem került sor. A rendőrség épületéből 10 óra körül engedték el. A bent töltött idő alatt nem hallgatták ki és nem tájékoztatták róla, hogy miért állították elő. Megjegyzi, hogy az arról szóló nyilatkozatot, hogy az intézkedés során nem sérült meg, nem volt hajlandó aláírni.

Hozzáteszi még, hogy az autója a baleset helyszínén maradt és ott parkolt szabálytalanul. Ugyan nem talált a szélvédőn büntetőcsekket, de attól tart, feljelentették.

2) A panaszos meghallgatása során a Testület munkatársainak átadott írásos panaszbeadványt az alábbiakkal egészítette ki. A balesetet okozó személy körvonalait kb. 50 méterről látta a sötétben, és ő értesítette a rendőrséget a balesetről, a fent megadott telefonszámról 2 óra 24 perckor. (A panaszos ment egy kört a gépkocsijával, hátha látja az elkövetőt, aki megsérült és segítségre szorul, azonban nem járt sikerrel és visszaállt az eredeti helyére.)

A kiérkező rendőrök azt hitték, hogy a panaszos okozta a baleset, ráadásul a rendőrök először nem is oda érkeztek, ahová a panaszos a telefonban megjelölte a baleset helyszínét.

A bilincselés időtartama közel másfél órát tartott a rendőrségi gépjármű motorháztetején. A bilincselés szakszerűtlen volt, kicsavarták a kezeit, és annyira elszorították, hogy a bilincset később alig tudták levenni róla. Orvosi ellátásban nem részesítették annak ellenére, hogy azt feltételezték, ő vezette a lezuhant gépjárművet.

Ígéretet tett a panaszos arra, hogy a sérüléseiről a baleset napján felvett látleletet utóbb eljuttatja a Testületnek.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A panaszos bejelentése alapján kiállított intézkedési lapon a telefonhívást kezelő rendőr a panaszos azon előadását rögzítette, hogy a megjelölt címen a felüljáróról leesett egy autó és kivitt egy villanyoszlopot. A panaszos arról számolt be, hogy hallotta a csattanást és messziről

látta, hogy egy férfi kiszáll az autóból, majd elhagyja a helyszínt. Személyleírást a távolság miatt nem tudott adni.

Az irat tanúsága szerint 3 óra 1 perckor az ügyelet arról kapott visszajelentést, hogy a bejelentésben megjelölt helyen egy kisteherautó átszakította a szalagkorlátot és egy villanyoszlopnak ütközött. A járműben a rendőrök nem találtak sofőrt, csak egy személyi igazolványt.

3 óra 55 perckor a BRFK egyik kerületi rendőrkapitányságának ügyelete hallotta a másik kerületi rendőrkapitányság rádióforgalmazását és az adatok alapján megtalálták a sofőrt. A férfi elismerte, hogy ő vezette a balesetet szenvedett járművet.

3 óra 10 perckor a BRFK illetékes kerületi rendőrkapitányságának járőre, aki elsőként a helyszínre ért, a helyszínen intézkedés alá vonta a bejelentőt, aki azonban kivonta magát az intézkedés alól, szaladni kezdett. Az intézkedő rendőr a panaszos után futott, és amikor utolérte, a vállára tette a kezét. A fogásból a panaszos megpróbált kiszabadulni, és „úgy fordult ki a fogás alól”, hogy a rendőr bal kezének középső ujját eltört, utóbb operálni kellett.

Az iratban végül, 6 óra 45 perckor azt jegyezték fel, hogy a panaszoszt igazoltatás megtagadása és jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülés szabálysértések továbbfolytatása miatt állították elő.

2) A BRFK illetékes kerületi rendőrkapitányságának vezetője a sérelmezett eseményekkel összefüggésben az alábbiakról nyújtott tájékoztatást.

a) - b) Az ügyelet által a baleset helyszínére irányított S. S. r. ftörm. közlekedési balesettel összefüggésben tanúkatatást végzett, ennek érdekében vonta igazoltatás alá a Rendőrségről szóló 1994 évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdés a) pontja alapján a panaszoszt.

A r. ftörm. szolgálatát bevetési öltözetben és jól láthatósági átvetőben teljesítette, amelyen a szolgálati jelvénye az előírt helyen volt elhelyezve. Az intézkedés megkezdése során közölte a nevét, a jelvéyszámát, azt, hogy a BRFK ... kerületi rendőrkapitányság állományába tartozik, és azt is, hogy a ... kerület illetékességi területén tartózkodnak. Az intézkedés alá vonta a panaszoszt a napszaknak megfelelő köszönéssel szólította meg. Személyazonosságának igazolására szólította fel a panaszoszt, amellyel egy időben a tudomására hozta, hogy vele szemben rendőri intézkedést folytat a balesettel kapcsolatos tanúkatatás érdekében. Ezután a panaszos közölte, hogy ő a bejelentő, és röviden elmondta az általa észlelteket.

c) A helyszínre elsőként S. S. r. ftörm. érkezett meg egy polgárőrrel, ahol azt tapasztalták, hogy egy terepjáró gépkocsi a felüljáró alatt, a szervíz úton helyezkedik el összetört állapotban. Ez alátámasztotta a bejelentés valóságtartalmát. A helyszín közelében egy férfira lettek figyelmesek, aki elmondása szerint a bejelentő volt. A fentiekben leírtak szerint személyazonosságának igazolásán szólították fel a panaszoszt, aki közölte, hogy neki erre nincs ideje, a központban úgy is megvan a telefonszáma, ha akarnak tőle valamit, hívják fel, A mondandóját követően pár lépést megtéve távolodni kezdett a kollégától. S. S. r. ftörm. ekkor utána ment, és nyomatékosan felszólította személyazonosságának igazolására, valamint közölte vele, hogy tanú minőségében visszatartja a helyszínen, az adatai felvétele céljából, és ha az ügyelet engedélyezi, távozhat. Ezt követően a panaszos becsmérő szavak kíséretében

átadta igazolványát, majd az adatok rögzítése során az intézkedési alakzathoz kifordulva futva távolodott S. S. r. ftórm.-tól a közeli kerékpártároló irányába.

A két rendőr azonnal segítséget kért az EDR készüléken keresztül tagállomásoktól, és megkezdték a gyalogos üldözést. S. S. r. ftórm. a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával szólította fel megállásra a panaszost, aki ennek nem tett eleget, így pár méter megtétele után utol érték és vele szemben testi kényszer alkalmaztak, amit az alábbiak szerint hajtottak végre. S. S. r. ftórm. a jobb kezével a panaszos bal vállát, a másik pedig a jobb karját ragadta meg. Mivel a panaszos ellenszegült, S. S. r. ftórm. az intézkedés eredményes és biztonságos befejezése érdekében a tanult technikákat alkalmazva fekvő bilincselő testhelyzetet alakított ki, ami során bal kezének középső ujjá darabos törést szenvedett. A testi kényszer alkalmazásának megkezdésével szinte egy időben ért a helyszínre E. Zs. r. törm. szolgálatirányító parancsnok, aki segítséget nyújtott a bilincselés végrehajtásában, amit a szökés megakadályozása és az ellenszegülés megtörése érdekében kívántak alkalmazni, de hárman sem jártak sikerrel. A E. Zs. r. törm. által leírtak alapján, ezt csak akkor tudták végrehajtani, amikor a helyszínre értek a BRFK Bűnügyi Bevetési Osztály és a BRFK Bevetési Főosztály munkatársai.

A bilincselést követően közölték vele, hogy előállítják a BRFK illetékes kerületi rendőrkapitányságra a jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülése miatt, amit tudomásul vett, majd ülő testhelyzetben E. Zs. r. törm. átvizsgálta a panaszos ruházatát, de szabálysértésre vagy bűncselekményre utaló eszközt, illetve tárgyat nem talált. A helyszínre érkező T. Z. r. őrm., G. J. r. törm. és L. Sz. r. törm. vette át a panaszos őrzését, ami során őt az egyik szolgálati gépkocsi elejéhez kísérték, ahol ellenszegülő viselkedése miatt folyamatos fizikai ráhatás mellett (testi kényszer) állva várakoztatták.

A fentieket követően a panaszos közeli gépkocsiját L. Sz. r. törm. átvizsgálta a rendelkezésére álló kulcs használatával, ami során szabálysértésre vagy bűncselekményre utaló tárgyat eszközt nem talált. A járműben volt egy bontott Jägermeisteres üveg, amiből kb. 2 dl folyadék hiányzott.

A járművet L. Sz. r. törm. lezárta és visszaadta a kulcsot a panaszosnak, akit T. Z. r. őrm., és J. A. polgárőr előállították a rendőrkapitányságra. A kapitányságon őt az előállító helyiségben helyezték el. A befogadása során rendőri bántalmazást nem panaszolt, az arcán lévő horzsolást T. Z. r. őrm. a helyszínen E. Zs. r. törm.-nek jelentette, ahol az OMSZ munkatársai megvizsgálták és közölték, hogy az további ellátást nem igényel.

A panaszossal szemben folytatott eljárás 2013. március 11-én 10 óra 5 perckor került befejezésre. Az előállítás okáról és tartamáról részére Sz.-Sz. N. r. fhdgy. igazolást állított ki, a panaszos nyilatkozata alapján sérülése és panasza nem keletkezett. Ezen igazolás egy példányát átvette, amelyen szerepeltek a panasztételi lehetőségei, amelyekről az intézkedés során és a végén is tájékoztatva lett.

A közlekedési baleset vonatkozásában a helyszínt egy másik kerületi rendőrkapitányság szolgálatirányító parancsnoka vette át.

A panaszossal szemben 2 óra 45 perckor kezdődött a rendőri intézkedés, 4 óra 10 perckor került befogadásra az előállítóban és 10 óra 5 perckor történt meg a szabadon bocsátása.

A rendőrkapitányság állományából S. S. r. főrm., L. Sz. r. főrm., G. J. r. törm., E. Zs. r. törm., T. Z. r. őrm, akik a rendszeresített gyakorló öltözetet viselték jól láthatósági átvetővel, valamint jelen volt J. A. polgárőr sötétkék formaruhában polgárőrség feliratú láthatósági mellényben. A BBO munkatársai polgári ruházatban látták el szolgálatukat, míg a Rendész tagállomás bevetési öltözetben.

f) - j) A panaszos elmondta, hogy ő csak a csattanásra lett figyelmes a balesettel kapcsolatban, továbbá látta kb. 50 méterről, hogy a vezető elszaladt. A panaszossal határozott, a rendőri fellépésnek megfelelő hangnemben beszéltek az intézkedő rendőrök, próbálták megnyugtatni.

A rendőrök közölték a panaszossal az intézkedés okát és az előállítás tényét. A panaszos a helyszínre érkező rendőr többszöri felszólítására adta csak át az igazolványát.

Az intézkedés ideje alatt a panaszos folyamatosan szidalmazta a rendőröket, közölte velük, hogy nincs ideje az intézkedést végigvárni, dolgozni kell mennie. Azt a panaszos nem jelezte a rendőröknek, hogy a munkahelye a közelben van.

S. S. r. főrm. a panaszossal közölte, hogy a baleset helyszínén tanúként visszatartja, de ezt nem kívánta tudomásul venni. Miután kivonta magát az intézkedés alól, S. S. r. főrm. többször határozottan felszólította, hogy engedelmességen. A rendőri jelentésekről az is kiderül, hogy a r. főrm. az intézkedés alóli kivonásról tett jelentést rádión keresztül, nem pedig támadásról.

k) - n) A panaszossal szemben a rendőrök testi kényszer és bilincs kényszerítő eszközt alkalmaztak. Erre olyan módon került sor, hogy előbb a magát az intézkedés alól kivonó panaszos szökésének megakadályozása és ellenszegülésének megtörése érdekében, figyelmeztetést követően előbb testi kényszerrel kialakították a fekvő bilincselő testhelyzetet, majd kezeit újabb figyelmeztetést követően hátra helyzetbe bilincselték. A bilincset 2 óra 48 perctől 3 óra 10 percig alkalmazták a panaszossal szemben.

A testi kényszer és a bilincs alkalmazására az Rtv. 47. §-a, valamint 48. § c) és d) pontja alapján került sor, amelyeket megelőzőtt az előírt figyelmeztetés és felszólítás.

A bilincselést a rendelkezésre álló rendszeresített „patent bilincsel” hajtották végre, ami során a folyamatosan ellenszegülő panaszos sérelmére szándékos fájdalomkózos nem történt. A rendőrök a testi kényszert is az előírások szerint hajtották végre, mivel a panaszos a bilincselést követően is megfeszítette a testét, ilyen módon próbált az intézkedésnek ellenszegülni.

o) Az intézkedés ideje alatt a panaszos szidalmazta a rendőröket, kitért értelmi képességeik általa feltételezett hiányára, szidalmazta a felmenőiket. Mindezt a rendőrök könnyel túrték, mivel ez a munkájuk ellátása során mindennapos. A rendőrök elmondásuk szerint nem szidalmazták és nem bántalmazták a panaszost.

p) A helyszíni intézkedés keretében a rendőrök a panaszost az egyik szolgálati gépkocsi elejénél helyezték el oly módon, hogy két karját megragadva két oldalról fogták. A panaszos folyamatosan ellenszegült, azonban a két rendőr nem nyomta őt le a motorháztetőre, mert az rendkívül fárasztó testhelyzetet eredményezett volna. A panaszos ellenszegülésének a megtörésére a karfogás is eredményre vezetett, annak során is annyi erőt tudtak a rendőrök kifejteni, amivel a panaszost egy helyben tudták tartani.

q) A panaszos ruházatának vizsgálatát E. Zs. r. törm. végezte, a panaszos gépkocsiját pedig L. r. ftörm. vizsgálta át.

r) A baleset helyszínén az elsődleges adatok beszerzése során még nem zárhatnak ki senkit az okozói körből, ezt csak az eset összes körülményének vizsgálatát követően tehetik meg. Viszont kriminalisztikai okokból a gyanújukat nem közlik az intézkedés alá vonttal, azt a helyszíni szemlét lefolytató rendőr teszi meg. A helyszínbiztosító elmondja az általa ismert tényeket a szemlebizottság vezetőjének, aki elemez értéket és dönt.

s) A panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján állították elő, ami 2 óra 45 perctől 10 óra 5 percre tartott. Részére a szükséges tájékoztatókat 4 óra 10 perckor történő befogadása során adták át. Az igazolását 10 óra 5 perckor vette át. Az előállítás alatt a panaszost a BRFK X. kerületi Rendőrkapitányság V. emeletén található előállító helyiségében helyezték el.

t) Az előállított a befogadása során 4 óra 10 perckor kérte felesége kiértesítését az általa megadott telefonszámon, ami rögzítésre került a befogadó nyilatkozaton. A kiértesítést a legrövidebb időn belül az ügyeletes tiszt hajtja végre.

u) A panaszos előállítása során eljárási cselekmény foganatosítására nem került sor.

v) A panaszost a helyszínen az OMSZ munkatársai megvizsgálták, az arcán lévő hámsérülést ellátták, majd közölték, hogy további ellátást nem igényel. A panaszos sem panaszkodott sérülésről.

w) Mivel nem központi fogdában került elhelyezésre, orvos jelenléte nélkül látlet vételre nem volt lehetőség.

x) A rendőri jelentésekből és a rendőrök által elmondottakból semmi sem utal arra, hogy a panaszost a helyszínen, a kapitányság folyosóján vagy az előállítóban bántalmazták volna.

y) A panaszos a szabadon bocsátása során átvette a jogorvoslati lehetőségeket tartalmazó igazolását, amelyről szóban is tájékoztatta az ügyeletes tiszt.

z) A panaszos bejelentésével kapcsolatban a közlekedési baleset körülményeit a BRFK egyik rendőrkapitánysága vizsgálja, az illetékes kerületi rendőrkapitányság pedig szabálysértés elkövetése miatt tett a panaszos ellen feljelentést.

3) Sz.-Sz.N. r. fhdgy. 2013. március 11-én készített feljegyzése szerint aznap 8 órától főügyeletesi szolgálatot látott el. Annak során a panaszost 10 óra 15 perckor szabadították a fogdáról. A szabadságkorlátozás időtartamáról igazolást állítottak ki, amit átadtak a panaszosnak. Ő először aláírta az igazolást, majd átsírozta az aláírását, mivel az igazoláson alá volt húzva az, hogy sérülése és panasza nem keletkezett. A rendőri intézkedés végrehajtását a panaszos nem kifogásolta, de a bilincselés kapcsán elmondta, hogy amiatt a csuklóján piros folt keletkezett. A főügyeletes azon kérdésére, hogy orvosi ellátásra tart-e igényt, nemleges választ adott, majd távozott az épületből.

Ugyanazon a napon 11 óra 30 perc körül ismét megjelent a panaszos a rendőrkapitányságon, és arról érdeklődött, hogy a hajnali eseményekkel összefüggésben indult-e ellene eljárás. A főügyeletes tájékoztatta a panaszost arról, hogy a rendőrök korábban milyen intézkedéseket foganatosítottak vele szemben. Ezután a panaszos jelezte, hogy ha eljárás indul ellene, lehet,

hogy panasszal fog élni a rendőri intézkedés ellen, mivel a rendőrök az épület aulájában bántalmazták. Érdeklődött a panaszos a parancsnok fogadóórájáról is, amivel összefüggésben szintén tájékoztatást kapott. Ezután a r. fhdgy. ismét megkérdezte a panaszostól, hogy igényt tart-e orvosi ellátásra, amire a panaszos megint csak nemleges választ adott, és hozzátette, hogy ha szükségesnek tartja, maga is el tud menni orvoshoz.

A főügyeletes végül arról is tájékoztatta a panaszost, hogy a rendőri intézkedéssel összefüggésben hol élhet feljelentéssel. Ennek kapcsán a panaszos megjegyezte, hogy még nem döntötte el, fog-e a feljelentés lehetőségével élni.

4) A panaszos által 2013. március 11-én 4 óra 10 perckor aláírt nyilatkozat szerint a jogi képviselő igénybevétele a lehetőségéről tájékoztatást kapott, azzal nem kívánt élni.

5) A panaszos által szintén aláírt nyilatkozat szerint az előállító helyiségbe történő befogadáskor szóban és írásban megkapta a szükséges tájékoztatást. Étkezést öt órát meghaladó fogvatartása esetére nem kért. Az iraton kérte ugyanakkor hozzátartozó kiértesítését, azon megadta az ehhez szükséges telefonszámot. A dokumentumon a nyilatkozattétel időpontjaként 2013. március 11-én 4 óra 10 perc szerepel. A kiértesítés megtörténtével kapcsolatos dokumentumrész kitöltetlen.

6) A panaszos előállításáról kiállított igazolás tanúsága szerint a szabadságkorlátozás 2013. március 11-én 2 óra 45 perctől 10 óra 5 percig tartott. Az intézkedésre az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján került sor.

Az iraton azon szövegrészek szerepelnek aláhúzva, hogy a panaszosnak az előállítás időtartama alatt sérülése és panasza nem keletkezett, míg a keletkezett szavakat kisatírozták.

Szerepel továbbá az igazoláson egy aláírás, amelyet azonban szintén átsatíroztak.

7) Az intézkedésről annak napján az eljáró S. S. r. ftörm. az alábbi tartalommal készítette el jelentését.

A panaszossal szemben 2013. március 11-én 2 óra 45 perctől kezdődően az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján ruházátvizsgálatot és az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata alapján előállítást hajtottak végre a rendőrök. Annak során az Rtv. 48. § c) és d) pontjai és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. § (4) bekezdésének b) pontja alapján bilincs alkalmazására is sor került 2 óra 48 perctől 3 óra 10 percig. A kényszerítő eszköz alkalmazását figyelmeztetés nem előzte meg, mert a késedelem veszéllyel járt volna. A jelentés azt rögzíti, hogy a panaszos hozzátartozó értesítését nem kérte.

Az intézkedés alapjául szolgáló eseményeket a jelentés a következőképpen rögzíti. A r. ftörm. az ügyelet utasítására jelent meg egy polgárőr kíséretében a bejelentésben megjelölt helyen, mivel onnan állampolgári bejelentés érkezett arról, hogy egy gépkocsi a felüljáróról az alatta húzódó úttestre zuhant. A helyszínen a rendőrt és társát a panaszos fogadta, aki elmondta, hogy éppen abban az időpontban járt ott, amikor a baleset bekövetkezett, de igazából csak a hangos, fémcsörömpölésre lett figyelmes. Azt látta, hogy egy sötét színű terepjáró lezuhant a felüljáróról. További kérdésre a panaszos elmondta, hogy a járművet vezető személy gyalogosan távozott a Budapest, K. utca irányába. Ezek után a panaszos azt mondta,

hogy mivel most már beszámolt mindenről, távozik a helyszínről. A r. ftörm. kérte a panaszostól személyi igazolványa átadását adatainak rögzítése céljából. A panaszos ezt a kérést visszautasította, majd hátat fordítva a rendőrnek gyalogosan elindult az Ü. út irányába. A rendőr a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával megállásra szólította fel, illetve ismét kérte a személyi igazolványát. A panaszos ennek a felszólításnak eleget tett, megfordult, majd az irattárcáját elővéve kivette belőle a vezetői engedélyét, amelyet át is adott. A rendőr megkezdte a panaszos adatainak a rögzítését, amelyet követően azonban a panaszos „feltehetően egy hirtelen gondolattól vezérelve” futásnak eredt az Ü. út irányába. A rendőr azonnal a panaszos után futott, kb. 3-4 méterre mögötte lemaradva haladt, nem tévesztve őt szem elől. Kb. 50-60 m megtétele után a r. ftörm. utolérte a panaszost, és bal kézzel a bal vállát megfogva a tanult önvédelmi fogásokkal a földre vitte. Ekkor a helyszínrre érkeztek a rendőr kollégái, akinek a segítségével a panaszost a földön fekvé sikerült megbilincselni. A bilincselés után észlelték a rendőrök, hogy az intézkedés alá vont személy jobb arcán hámsérülés keletkezett. A sérülés miatt mentőt kértek a helyszínrre.

Az OMSZ mentőautója rövidesen a helyszínrre érkezett, a mentőápoló a panaszost meg akarta vizsgálni, ő azonban nem igényelte az egészségügyi ellátást.

A jelentés megjegyzése szerint a r. ftörm. a helyszínrn tartózkodás során érezte, hogy a bal keze középső ujjja megdagad, illetve igen erősen fáj. Miután ezt jelentette, a mentősök a kezét megvizsgálták és megállapították, hogy kórházi ellátásra szorul. A panaszost a r. ftörm. kollégái állították elő. A kórházban utóbb kiderült, hogy a r. ftörm. bal kezének 3-as ujján a végperc megdagadt. A röntgenfelvétel megerősítette, hogy az ujjperc haránt irányban eltört, amelyet a gyógyulás érdekében csavarokkal helyreigazítottak, majd gipszsinbe rögzítettek.

A panaszos megkapta a Rtv. 33. § (4) bekezdése szerint az előállítás időtartamáról az igazolást, illetve az előállítás okáról a tájékoztatást. Az előállító helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatban a 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet 1. § (8)-(9) bekezdése, illetve a 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A. pontja alapján a panaszos megkapta a jogairól és a kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást is.

A jelentéshez csatolt parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a panaszossal szembeni intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazása jogszerű és szakszerű volt, a rendőri fellépés megfelelt továbbá az arányosság követelményének is.

8) Korábbi előadását S. S. r. ftörm. 2013. április 19-én készített jelentésében az alábbiakkal egészítette ki.

A sérelmezett intézkedés helyszínrre érkezve a panaszos fogadta, aki elmondta, hogy ő értesítette a rendőrséget a közúti baleset miatt. A r. ftörm. az intézkedés kezdetén a napszaknak megfelelően köszönt, közölte a panaszossal a nevét, a jelvéyszámát és azt, hogy a BRFK melyik kerületi rendőrkapitányságának állományába tartozik. Tájékoztatásul közölte továbbá, hogy Budapest ... kerületének az illetékességi területen tartózkodnak, és azt is, hogy az általa tett bejelentés miatt fog vele szemben intézkedni, mivel tanúkat próbál felkutatni.

Az intézkedés megkezdésekor a bejelentő részletesen elmondta a baleset körülményeit majd közölte, hogy most már távozik a helyszínről, mert „dolga van”. Ekkor a r. ftörm. kérte a panaszostól, hogy adja át a személyi igazolványát adatainak rögzítése céljából. A panaszos vonakodva azt válaszolta, hogy nincs rá ideje, hozzátette, hogy a telefonszámát ismeri a

központi ügyelet, és fel tudják hívni, ha kérdésünk van. A mondatot befejezve a panaszos több lépést tett meg a rendőrtől távolodó irányba, amit észelve a r. ftörm. ismét közelebb léptett, közben pedig kértem, hogy igazolja magát. Hozzátette, hogy a panaszos akkor távozhat majd a helyszínről, amikor az ügyelet engedélyezi, addig viszont maradjon ott.

A panaszos ekkor becsmérő szavak kíséretében átadta az igazolványát. A rendőr megkezdte az adatok rögzítését, ekkor azonban a panaszos „ismeretlen okból kifolyólag” elkezdett futni a közelben található kerékpártároló irányába. Észelve a történeteket, a r. ftörm. hangosan felszólította a panaszost a „törvény nevében”, hogy álljon meg, de nem ért el eredményt, ezért megkezdte a panaszos üldözését. Néhány méter megtétele után a r. ftörm. a panaszost utolérte, és jobb kézzel a bal vállát megfogta, polgárőr társa pedig a jobb karját próbálta megfogni az esetleges támadás elhárítása érdekében. A rendőr felszólította a panaszost, hogy vesse alá magát a rendőri intézkedésnek, különben meg fogja bilincselni. Válaszul a panaszos azt kérte, hagyják békén, őt nem érdekli ez az egész. Közlését követően jobb karjával a bal válláról lerántotta a r. ftörm. kezét, majd ismét futásnak eredt. A r. ftörm. ezért folytatta az üldözést, közben pedig az ügyeleten keresztül segítséget kért, mivel úgy ítélte meg, hogy a folytonos ellenszegülés mellett arra is számítani lehet, hogy a panaszos magatartása támadóvá válik. Amikor ismét utolérte a panaszost, felszólította, hogy jogellenes magatartását fejezze be. A panaszos ennek ellenére továbbra is ellenszegülő volt, testét megfeszítette, az intézkedés alól próbált kibújni. Ekkor az intézkedés eredményes befejezése érdekében a tanult önvédelmi fogásokkal a földre vitte, ahol megpróbálta megbilincselni, de ekkor már erős fájdalmat érzett az ujjában. Polgárőr járőrtársa ezen idő alatt a panaszos lábát próbálta lefogni, hogy a további ellenszegülést megtörje. Ekkor érkezett a helyszínre a rendőri segítség. Az ő közreműködésükkel sikerült a panaszost megbilincselni. A bilincselés során még több járőr érkezett a helyszínre a BRFK egyik kerületi rendőrkapitányság és a Készenléti Rendőrség állományából, de ők aktívan nem vettek részt az intézkedés végrehajtásában.

Miután a bilincselés befejeződött az egyik szolgálati gépkocsinhoz kísérték a rendőrök a panaszost, aminek nekitámasztották. Átvizgálták a ruházatát, amely során egy indítókulcs került elő. Kérdésre elmondta a panaszos, hogy az a közelben parkoló járműve kulcsa. Az autót L. Sz. r. törm. átvizsgálta, abban egy üveg bontott állapotú alkohol tartalmú italt talált. A panaszos úgy nyilatkozott, hogy az ital nem az övé.

A panaszos azon sérelmére, hogy valaki szidalmazta őt a rendőrség állományába tartozók közül, a r. ftörm. nem tud érdemben reagálni, mivel időközben szóbeli jelentést tett a helyszínen tartózkodó szolgálatirányító parancsnoknak, valamint az ügyeletnek rádión keresztül, azután pedig a helyszínre kikerkező mentőautó elszállította a kórházba. Megjegyzi ugyanakkor, hogy a bejelentő az arcán keletkezett sérülés miatt nem kért egészségügyi ellátást.

A r. ftörm. ezen felül megjegyzi, hogy tudomása szerint a panaszos a későbbiek folyamán a rendőrségi épületben provokatív módon közölte, hogy 15 évig birkózott és bárkivel kiáll, ha kell. Előadta továbbá, hogy azért futott el korábban, mert a zöldeges standján dolgozó alkalmazottját kirabolták, és akkor a rendőrök szerinte későn értek a helyszínre. „Ezért gondolta úgy, hogy most egy kicsit megedzi őket.”

9) E. Zs. r. törm. a sérelmezett eseményekről 2013. április 20-án készítette el jelentését. Abban előadja, hogy 2013. március 10-én 18 óra 30 perctől másnap 6 óra 30 percig látott el szolgálatot szolgálatirányító parancsnoki feladatkörben.

A hajnali órákban (2 óra körül) bejelentés érkezett az ügyeletre arról, hogy egy gépjármű két kerület határán lévő gyorsforgalmi út felüljárójáról lezuhant. Az ügyelet a helyszínre küldte S. S. r. főrm.-t, de a küldés súlyosságára tekintettel a r. törm. is elindult. A helyszínre érkezése előtt 1-2 perccel S. S. r. főrm. rádióon jelezte az ügyeletnek, hogy megérkezett és a küldést valósnak ítélte meg, ezért megkezdte az elsődleges intézkedéseket.

A r. törm. a helyszíntől kb. 100 méterre lehetett, mikor S. S. r. főrm. rádióon jelezte, hogy a helyszínen jelen lévő férfi a rendőri intézkedésnek nem hajlandó alávetni magát, elszaladt előle. A r. főrm. ezért segítséget kért az eredményes rendőri intézkedés lefolytatásához. Mire a r. törm. a helyszínre ért, S. S. r. főrm. társával, egy polgárőrrel már levitte a földre a panaszost, de mivel utóbbi passzívan ellenállt (hason fekve a kezeit maga alá szorította), a r. törm. a bilincselésben még tudott segédkezni. A panaszost azonban hárman sem tudták megbilincselni, így erre csak akkor került sor, mikor a helyszínre érkezett többi rendőr az intézkedésbe bekapcsolódott. A r. törm. jelentése felsorolja, mely rendőri egységek jelentek meg a helyszínen, de megjegyzi, hogy arra pontosan nem emlékszik, a bilincselésben ki segédkezett, mert sok rendőr volt jelen a helyszínen. A bilincselést követően a panaszost felültették, majd rajta ülő helyzetben ruházatátvizsgálást hajtottak végre. Annak során közbiztonságra különösen veszélyes eszköz vagy bűncselekményből származó tárgy nem került elő, csak egy gépjármű indítókulcs. Ezután a panaszost az egyik ott parkoló szolgálati gépjárműhöz kísérték.

A történetek után S. S. r. főrm. bal kezének középső ujját fájlalta, ezért a r. törm. az ügyeleten keresztül mentőt kért a helyszínre. A mentősök a r. főrm. kezét megvizsgálták, majd őt kórházba szállították további vizsgálatok elvégzése céljából. Megvizsgálták a mentősök a panaszost is, mert a bilincselés közben a földön fekve arcán hámsérülések keletkeztek, azok azonban orvosi ellátást nem igényeltek.

A panaszost, akiről időközben kiderült, hogy tanú és egyben a bejelentő is, előállították a BRFK illetékes kerületi rendőrkapitányságára szabálysértés továbbfolytatása miatt.

Azzal kapcsolatban, hogy amíg a r. törm. S. S. r. főrm.-t hallgatta meg a helyszínen, ért-e valamiféle atrocitás a panaszost, nyilatkozni nem tud. Nem volt továbbá jelen a rendőrkapitányságra történt beszállításnál sem, csak jóval az előállító helyiségbe történő elhelyezést követően ért be a kapitányság épületébe, a helyszíni intézkedések befejezése után.

A jelentés megjegyzi, hogy az intézkedés alatt helyszínen lévő tagállomások a BBO munkatársait kivéve bevetési öltözetben voltak, és csakúgy, mint ő maga, jól láthatósági átvétőt viseltek. A gépjárművek is szolgálati jelleggel voltak ellátva.

A kapitányság épületébe érkezve a r. törm. az előállító helyiségbe ment, ahol a panaszost szóban nyilatkoztatta arról, rendőri bántalmazást panaszol-e, illetve van-e olyan jellegű sérülése, ami orvosi ellátást igényelne. A panaszos mindkét kérdésre nemmel válaszolt, továbbá az előállítóban közölte a r. törm.-rel, hogy voltaképp csak a rendőr(ök) kondíciójára volt kíváncsi, azért szaladt el és állt passzívan ellen a jogszerű rendőri intézkedésnek.

10) T. Z. r. őrm. a sérelmezett eseményekkel összefüggő jelentését 2013. április 21-én készítette el.

Előadása szerint 2013. március 10-én 19 órától március 12-én 7 óráig látott el járőrszolgálatot. A hajnali órákban S. S. r. főrm. rádióon segítséget kért egy intézkedéshez,

ahol a helyszínen talált férfit intézkedés alá kívánta vonni, az azonban nem volt hajlandó együttműködni és elszaladt előle.

A helyszínre érve a r. őrm. azt tapasztalta, hogy S. S. r. ftórm. egy férfit – a panaszost – bilincsel a földön, fekvő helyzetben E. Zs. r. tórm. segítségével. Helyszínre érkezését követően a megbilincselte férfit L. Sz. r. ftórm. és G. J. r. tórm. vette át, mert S. S. r. ftórm. jelezte, hogy az egyik ujjá az intézkedés közben feltehetően eltört.

E. Zs. r. tórm. közölte, hogy a férfi ruházatának az átvizsgálását elvégezte. Ezt követően az intézkedés alá vont személy helyszínen lévő gépkocsiját L. Sz. r. ftórm. vizsgálta át, amely során közbiztonságra különösen veszélyes eszköz vagy bármi egyéb bűncselekményből származó vagy arra utaló tárgy nem került elő. Abban csak egy bontott, 1 literes tömény italos üveget találtak, amiből kb. 2 deciliter hiányzott. Az átvizsgálás során a panaszosra G. J. r. tórm.-rel együtt T. Z. r. őrm. vigyázott. A férfi végig provokatív és agresszív magatartást tanúsított, az intézkedés jogszerűségét folyamatosan bírálta, és közölte, hogy fel fog mindenkit jelenteni. Később a rendőrkapitányságon többször elmondta, hogy sok évig birkózott, úgyhogy bárki ellen kiáll, ha kell, mert a rendőrök mind nyápicok, és csak azért tudták megbilincselni, mert többen S. S. r. ftórm. segítségére siettek, és mert nem állt ellen teljes erőből. A r. őrm. kérdésére továbbá a panaszos elmondta, hogy azért szaladt el, mert kíváncsi volt, hogy az eljáró rendőr milyen gyors, ezért úgy gondolta, megfuttatja egy kicsit.

Az intézkedés során a r. őrm. észlelte, hogy a panaszos arcán hámsérülés keletkezett, amiről jelentést tett. E. Zs. r. tórm. közölte, hogy az valószínűleg a bilincselés közben keletkezett, azonban további orvosi ellátást nem igényel, mivel a helyszínen lévő mentősök már látták, és a panaszos annak során lemondott a további orvosi ellátás igénybevételének a lehetőségéről.

A panaszos előállítását T. Z. r. őrm. a polgárőr segítségével hajtotta végre. Jelentésében megjegyzi, hogy miután a panaszost átvette, sem szóban, sem tetteleg nem bántalmazta, nem szidalmazta. Mivel a panaszos viselkedése még a bilincselést követően is ellenszegülő volt, annak megtörése érdekében vele szemben folyamatos testi kényszert alkalmaztak. Ez abban merült ki, hogy kényelmetlen testhelyzetben tartották, elvezető fogást alkalmazva. Annak során azonban a panaszosnak semmilyen sérülése nem keletkezett. Az intézkedés ideje alatt továbbá a panaszost többször is felszólították, hogy hagyja abba az ellenszegülést, és vesse alá magát a rendőri intézkedésnek, mert magatartásával megvalósítja a jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülés szabálysértését. A panaszos ennek ellenére nem engedelmeskedett.

A kapitányság épületébe érve T. Z. r. őrm. az előállító helyiségbe ment, ahol a férfit szóban nyilatkoztatta, hogy rendőri bántalmazást panaszol-e vagy van-e olyan jellegű sérülése, ami orvosi ellátást igényelne. A panaszos mindkét esetben nemmel válaszolt, hozzátette továbbá, hogy csak a rendőr(ök) kondíciójára volt kíváncsi, azért szaladt el és azért állt passzívan ellen a jogszerű rendőri intézkedésnek.

11) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a panaszos bejelentéséről rögzített hanganyagot, valamint az eseményekkel összefüggésben zajlott rendőrségi rádióforgalmazás hanganyagát.

A hangfelvétel tanúsága szerint a panaszos a bejelentésben utal rá, hogy a közelben dolgozott, ezért észlelte szinte azonnal a történetet. Mielőtt azonban odaért volna, az a személy, aki a balesetet szenvedett járművet vezetett, elhagyta a helyszínt. Személyleírást pedig elmondása

szerint azért nem tudott adni, mert ez a személy már távozóban volt, amikor közelebb ment, vagyis neki háttal.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

A Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, valamint a XXIV. cikkben foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, és a II. cikkben foglalt emberi méltósághoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület először a panaszos intézkedés alá vonását vizsgálta.

a) A Testület a rendőrség intézkedési kötelezettsége kapcsán az alábbiakat állapította meg.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki. A 8. §-a szerint pedig a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

A rendőrség intézkedési kötelezettségének vizsgálata során szükséges visszautalni a Testület azon töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – az adott cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A Btk. 186. § (1) bekezdése szerint, aki a közúti közlekedés szabályainak megszegésével más vagy mások életét vagy testi épségét közvetlen veszélynek teszi ki, a közúti veszélyeztetés büntetett követi el.

A Btk. 188. § (1) bekezdés szerint aki szeszes italtól befolyásolt állapotban vagy a vezetési képességre hátrányosan ható szer befolyása alatt vasúti vagy légi járművet, valamint gépi meghajtású vízi járművet vagy úszó munkagépet, avagy közúton gépi meghajtású járművet vezet, vétséget követ el. (Járművezetés ittas vagy bódult állapotban)

A rendőri jelentések és a panaszosi előadás abban megegyezik, hogy a panaszos arról tett telefonos bejelentést, hogy közlekedési baleset történt, a baleset okozója elhagyta a helyszínt.

A bejelentés tartalma a Testület álláspontja szerint felvetette annak a gyanúját, hogy jogellenes cselekményt követtek el (közlekedési bűncselekmény vagy szabálysértés) a bejelentés helyszínén, tehát a bejelentésben ismertetett esemény nyilvánvalóan olyannak volt tekinthető, amely az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bejelentés tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége.

b) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök vissza akarták tartani a helyszínen.

A panaszos előadás szerint önként átadta a vezető engedélyét, miközben a rendőrök meghallgatták, de azt nem kapta vissza és azt mondták neki, hogy csak akkor hagyhatja el a helyszínt, ha ezt megengedik neki. Mivel háborította ez a rendőri magatartás, elindult a zöldegyes bolt irányába, ekkor az egyik rendőr agresszívan visszarántotta, amitől megijedt és elkezdett futni, a rendőr pedig utána futott. Ekkor a panaszos megállt, a rendőr pedig hasra lökte, majd a panaszosra térdelt és megpróbálta hátrafeszíteni a kezét. Miután több rendőr érkezett, többen leszorították a földre, majd hátrabilincseltek a kezét.

A rendőri jelentések szerint a panaszos bejelentésére (felüljáróról leesett egy autó és a vezetője elszaladt) érkezettek a helyszínre, ahol tanúkutatás keretében meg kívánták hallgatni a panaszost, aki elmondta, hogy mi történt, majd miután a személyi igazolványát kérték tőle, közölte, hogy nincs ideje és megpróbálta elhagyni a helyszínt. Többszöri felszólításra végül átadta az iratait, de ezt követően egyszer csak – vélhetően hirtelen felindulásból – elfutott, a rendőr utána futott, majd miután többszöri felszólításra sem engedelmeskedett, a tanult taktikai fogások alkalmazásával földre vitte, és mivel az ellenállása ezt követően sem tört meg, megbilincselte.

A Szolgálati Szabályzat 27. §-a szerint a feltartóztatás a rendőrnek az a tevékenysége, amelynek során azt a személyt, aki a személyazonosságának igazolását megtagadja, továbbá azt, akitől felvilágosítást kér, az intézkedés helyszínének elhagyásában korlátozza, vagy a további intézkedés megtételéig a helyszín elhagyásában megakadályozza. A feltartóztatást meg kell szüntetni, ha az intézkedés célját elérte, és további intézkedésre nincs szükség.

A panaszosi és a rendőri előadás megegyezik abban, hogy a panaszost, mint bejelentőt hallgatták meg a rendőrök, és ennek keretében meg akarták állapítani a személyazonosságát, illetve kérdéseket tettek fel neki.

A Testület a kérdés vizsgálata során elfogadta a rendőrség azon előadását, hogy a panaszos visszatartására a tanúkutatás keretében került sor. A Testület továbbá figyelemmel volt arra is,

hogy a rendelkezésre álló adatok szerint a panaszos egyedül volt a helyszínen, a gépkocsi sofőrje állítólag elfutott, de róla a panaszos nem tudott személy leírást adni, továbbá más nem látta az eseményeket, mindezek alapján a helyszínen egyértelműen nem volt kizárható a panaszos meghallgatása nélkül, hogy nem-e a panaszos az elkövető.

Tekintettel arra, hogy a bejelentő személyazonosságának megállapítása és adatainak rögzítése az esetleges szabálysértés kizárása (hamis bejelentés), illetve az elkövetői körből való kizárás érdekében, illetve egy esetleges büntető- vagy szabálysértési eljárásban történő ismételt meghallgatása érdekében szükséges volt, a Testület álláspontja szerint a panaszosnak, mint bejelentőnek és mint tanúnak a személyazonosság igazolására felhívása jogszerű volt, illetve az ennek érdekében alkalmazott visszatartás szintén jogszerű volt.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a visszatartással nem sérült a panaszos szabad mozgáshoz való joga.

2) A Testület ezt követően azt vizsgálta, hogy a rendőri fellépés keretében a panaszossal szemben a rendőrség jogszerűen alkalmazott-e kényszerítő eszközöket.

A Testület az események értékelésekor az alábbi jogszabályi rendelkezésekre volt figyelemmel.

Az Rtv. 16. §-a szerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Az arányosság követelményét a törvény 15. §-a taglalja: a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával; több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az Rtv. 19. §-a előírja azt is, hogy a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.

A Szolgálati Szabályzat a kényszerítő eszközök alkalmazásával összefüggésben 39. §-ában az alábbi általános rendelkezéseket tartalmazza. „Az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve

kilátástalan. Az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

- a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,
- b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,
- c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrre, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

A kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

- a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, a törvény nevében szavak előrebocsátásával, valamint
- b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A testi kényszer alkalmazásának szabályait az Rtv. 47. §-a rögzíti. A jogszabályhely értelmében a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat. Ezen rendelkezéseket a Szolgálati Szabályzat 40. §-a az alábbiakkal egészíti ki: „A megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. A testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat.”

A bilincselés szabályait az Rtv. 48. §-a határozza meg: a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy a) önkárosításának megakadályozására, b) támadásának megakadályozására, c) szökésének megakadályozására, d) ellenszegülésének megtörésére. A Szolgálati Szabályzat 41. §-a értelmében továbbá bilincs alkalmazása az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben – egyebek mellett – különösen azzal szemben indokolt, aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, vagy akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg. A (7) bekezdés azt is leszögezi, hogy a rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, fálnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartása vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi.

a) Mint azt a fentiekben már kifejtette a Testület a panaszosi és a rendőri előadás számos ponton eltér egymástól (önként adta-e át a panaszos az iratokat, vagy milyen iratot adott át), ám abban megegyeznek, hogy a rendőrök meghallgatták a bejelentéssel kapcsolatban a panaszost, majd az intézkedő rendőr azt mondta neki, hogy csak akkor hagyhatja el a helyszínt, ha ezt a rendőrök engedélyezik. Ennek ellenére a panaszos elindult és megpróbálta elhagyni a helyszínt. Az utána menő rendőr visszarántotta, ezért a panaszos elfutott, a rendőr utána ment, majd miután utolérte, a földre vitte és ott a társai megékezéséig leszorítva tartotta. Ezek után megbilincseltek a panaszost.

Mivel tehát kétséget kívül megállapítható volt, hogy a rendőrség jogszerű felszólításának a panaszos az adott helyzetben nem tett eleget, az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat fent utalt rendelkezései alapján megnyílt a lehetőség a rendőrség számára arra, hogy vele szemben Rtv. szerinti intézkedéseket és kényszerítő eszközöket alkalmazzanak.

Mivel a legcsekélyebb súlyú kényszerítő eszköz a testi kényszer, a rendőrök – a Testület meglátása szerint helyesen – először annak segítségével próbálták a panaszost jogszerűtlen magatartásának továbbfolytatásában megakadályozni.

A Testület tehát úgy ítélte meg, hogy a rendőri felszólításnak nem engedelmeskedő panaszossal szemben a rendőr a panaszos visszatartása érdekében indokoltan alkalmazott testi kényszert, így azzal összefüggésben emberi méltósághoz való alapvető jogának a megsértését nem tartotta indokoltnak megállapítani.

b) A panaszos arról számol be, hogy előbb egy, majd több rendőr alkalmazott vele szemben testi kényszert, méghozzá olyan módon, hogy a végtagjait lefogták, illetve rátérdeltek a hátára, majd hátrafesztették a kezét és megbilincseltek.

A Testület a testi kényszer alkalmazásának a módját az arányosság követelményére figyelemmel értékelte, amely kapcsán az alábbi megállapításokat teszi.

A rendőri jelentések szerint a panaszost a kényszerítő eszközök alkalmazása során folyamatosan, több alkalommal szólították fel arra, hogy a felszólításainak engedelmeskedjen, és az intézkedéseiknek ne álljon ellen. Ennek ellenére a panaszos egészen a bilincs felhelyezéséig ellenszegült, testét megfeszítette, az intézkedés alól próbált kibújni.

A rendőri intézkedések gyakorlati végrehajtásának alapvető taktikáiról szóló 18/2008. (OT 10.) ORFK utasítás melléklete részletesen tartalmazza az egyes intézkedési taktikák leírását. A kényszerítő eszközök alkalmazásának alapvető taktikáiról szóló fejezetben, a testi kényszerre vonatkozó alapelvek között szerepel – többek között –, hogy a testi kényszer alapvetően megfogást, lefogást, eltávolítást és elszállítást jelent. A rendőr testi kényszer végrehajtása során elsősorban kar-és csuklófeszítéseket, illetve elvezető fogásokat hajt végre. A rendőr továbbá az öt ért támadás során, illetve súlyosabb kényszerítő eszköz alkalmazásának elkerülése érdekében önvédelmi fogásokat is felhasználhatja.

A konkrét esetben a rendőri fellépés arányosságának értékelésekor a Testület abból indult ki, hogy a rendőrök fellépése fokozatosnak volt tekinthető, és egyre súlyosabb eszközök és módszerek, illetve egyre több rendőri erő bevetésével próbálták a panaszost intézkedés alá vonni annak megfelelően, hogy folyamatosan ellenállást tanúsított, hiszen a panaszos maga is úgy fogalmaz, hogy a rendőr próbálta hátrafesztíteni a kezét, amely megfogalmazás mindenképpen valamilyen panaszosi ellenállást feltételez.

A Testület végül arra a megállapításra jutott, hogy a rendőröknek a panaszossal szemben tanúsított eljárása során nem volt tapasztalható olyan feltűnő aránytalanság, amely a panaszos oldalán alapjogsértés megállapítására adott volna okot.

Ezért a testi kényszer foganatosításának a módja miatt a Testület a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának a megsértését nem állapította meg.

c) A testi kényszer mellett, illetve azt követően a rendőr a panaszos kezeit megbilincselte.

A rendőri jelentések szerint a bilincs alkalmazására az Rtv. 48. § c) és d) pontja alapján került sor. A panaszos megbilincselésében egy polgárőr segített a rendőrnek, aki a panaszos lábait fogta le.

A kényszerítő eszköz alkalmazása jogszerűségének vizsgálatakor az események azon momentumainak tulajdonított különös jelentőséget a Testület, hogy a testi kényszer alkalmazása során a panaszos saját bevallása szerint is hátra kellett feszíteni a kezeit ahhoz, hogy meg tudja bilincselni a rendőr, tehát valamilyen fokú ellenállást nyilván kifejtett, legalább passzívan ellenállt (miként azt a szolgálatirányító parancsnoki feladatokat ellátó r. törm. is előadta jelentésében). Úgy ítélte meg továbbá, hogy a panaszossal szemben kényszerítő eszközök alkalmazása során a rendőrök betartották a fokozatosság elvét, és a bilincs alkalmazására azért került sor, mert önmagában a testi kényszer alkalmazásával nem tudták a panaszos ellenállását megtörni.

A Testület a vizsgálata során annak is jelentőséget tulajdonított, hogy a panaszos a saját előadása szerint is megpróbálta a helyszínt futva elhagyni, így a Testület álláspontja szerint az általa kifejtett magatartás kellő alapot teremtett a rendőröknek az Rtv. 48.§ c) pontja alapján történt bilincselésre.

A fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy a panaszossal szemben a rendőrök indokoltan és jogszerűen alkalmaztak bilincselést, és amiatt nem állapította meg a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának megsértését.

d) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök a bilincset szándékosan rászorították és azon kérés ellenére sem lazítottak.

A rendőri jelentések ezzel szemben azt rögzítik, hogy a bilincselést a rendelkezésre álló rendszerszeresített „patent bilincsel hajtották végre, ami során a folyamatosan ellenszegülő panaszos sérelmére szándékos fájdalomkózos nem történt.

Az ügyeletes jelentése ugyanakkor tartalmazza, hogy a panaszos csuklóján piros folt keletkezett, de ezzel kapcsolatban orvosi ellátásra nem tartott igényt a panaszos.

Az Rtv. 16. § (4) bekezdése szerint a rendőr nem alkalmazhat kínzást, kényszervallatást, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot, az erre vonatkozó utasítást köteles megtagadni.

Az Rtv. 17. §-a szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. A rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére - amint ez lehetséges - segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

A panaszosi és a rendőri előadás közötti ellentmondást a Testület további bizonyítékok hiányában nem tudta feloldani, ezért nem tudta megállapítani, hogy a panaszos magatartása közrehatott-e abban, hogy a bilincs a kezére szorult, vagy a rendőrök szándékosan vagy gondatlanul okozták a sérülést (bőrpírt).

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 17. §-ában rögzített kötelezettségeket,

ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos testi épséghez való jogának sérelme nem megállapítható ekörben.

e) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök rászorították a motorháztetőre, ami nagyon meleg volt.

Az intézkedő rendőr jelentése szerint a panaszost a gépkocsihoz kísérték, nekitámasztották, és átvizsgálták a ruházatát. A kapitányságvezető átírata szerint a helyszíni intézkedés keretében a rendőrök a panaszost az egyik szolgálati gépkocsi elejénél helyezték el oly módon, hogy két karját megragadva két oldalról fogták. A panaszos folyamatosan ellenszegült, azonban a két rendőr nem nyomta őt le a motorháztetőre, mert az rendkívül fárasztó testhelyzetet eredményezett volna. A panaszos ellenszegülésének a megtörésére a karfogás is eredményre vezetett, annak során is annyi erőt tudtak a rendőrök kifejteni, amivel a panaszost egy helyben tudták tartani.

A Testület ekörben ismét hivatkozik az Rtv. 16.§ (4) bekezdésére és az Rtv. 2. §-ára, ami szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A panaszosi és a rendőri előadás közötti ellentmondást a Testület további bizonyítékok hiányában nem tudta feloldani, ezért nem tudta az eseményeket rekonstruálni

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök rászorították-e a panaszost a meleg motorháztetőre, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos testi épséghez való jogának sérelme nem megállapítható ekörben.

f) A Testületnek ezt követően azt kellett vizsgálnia, hogy a panaszos sérülései keletkezhetnek-e a panaszos rendőri bántalmazása következtében, vagy azok a jogszerű kényszerítő eszköz alkalmazásának tudhatóak be.

Töretlen gyakorlatának megfelelően a Testület eljárását kizárólag a panaszost esetlegesen ért alapjogsérelem feltárására tekintettel folytatta le – a hatáskörére irányadó jogszabályi rendelkezések értelmében álláspontját anélkül alakította ki, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök büntetőjogi felelősségét vizsgálta volna.

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez fűződő jogot a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. A (2) bekezdés pedig rögzíti, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizetébe kerül és rajta ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét

(ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

A panaszos előadása szerint a rendőrök mind a helyszínen, mind a kapitányság épületében bántalmazták (rugdosták, bordáit ököllel verték, a hátát könyökkel megütötték, illetve a kapitányság épületében két pofont is kapott). Míg a rendőrségi jelentésben a rendőrök kifejezetten tagadták a bántalmazás megtörténtét.

A fentiek alapján elmondható, hogy a panaszos és a rendőrök előadása ellentmondó: a panaszos állítása szerint minden ok nélkül bántalmazták, a rendőrség szerint nem bántalmazták, és ami sérülése keletkezett, az azért volt, mert a panaszos a rendőri felszólításnak nem engedelmeskedett és ellenállt a bilincselésnek.

A Testület vizsgálata kapcsán utal arra, hogy az Rtv. szerint rendelkezésére álló bizonyítási eszközök köre meglehetősen szűk, az ügyészség rendelkezésére álló eszközök – szembesítés, rendőrök kihallgatása stb. – legtöbbjét nem veheti igénybe. A tényállás felderítése során ezért a Testület a panaszos és az érintett rendőrök nyilatkozatára támaszkodhatott.

A bizonyítékok alapján elmondható, hogy a panaszosnak keletkeztek olyan sérülései (bőrpír), amelyek származhattak bántalmazásból, a rendőrség azonban adott magyarázatot a sérülésekre, miszerint azok a panaszos ellenszegülése miatt szükségessé vált kényszerítő eszköz-használatból erednek. Mivel az intézkedésről és a kapitányságon történekről nem áll rendelkezésre felvétel, így egy esetleges bántalmazás megtörténtét a Testület nem tudta kizárni. Ugyanakkor megjegyzi a Testület, hogy a panaszos ígérete ellenére nem csatolt láttelepet az esetleges sérüléseiről, a rendőrségi iratok pedig összesen az arcán keletkezett hámsérülést és a csuklótáji bőrpírt említik.

Ilyen körülmények között a Testület felelősséggel csak annyit állapíthat meg, hogy a panaszos hámsérülése egyaránt keletkezhetek a panaszossal szemben megfelelő jogszabályi felhatalmazás birtokában alkalmazott kényszerítő eszköz használata miatt, és jogszabályi felhatalmazáson túli fizikai erőszak alkalmazása, azaz bántalmazás eredményeként is. A Testület megítélése szerint ezért nem lehetett egyértelműen bizonyítani, hogy a panaszos sérülései jogszerűtlen rendőri fellépés miatt keletkeztek.

A jogszabályi felhatalmazáson túli fizikai erőszak alkalmazása vonatkozásában ezért a Testület arra a meggyőződésre jutott, hogy a panaszos testi épséghez fűződő alapvető jogának sérelme a konkrét esetben nem megállapítható.

g) A panaszos sérelmezte továbbá, hogy az intézkedés során nem kapott megfelelő orvosi ellátást.

Ekörben a Testület ismételt utal a fentebb már hivatkozott Rtv. 17. § (1) és (2) bekezdésére.

A panaszos állítása szerint a rendőrség nem gondoskodott az orvosi vizsgálatáról, noha először azt feltételezték, hogy ő vezette a felüljáróról lezuhant gépjárművet.

Ezzel szemben a rendőrségi iratok szerint a panaszos arcán hámsérülést észleltek, ezért mentőt hívtak a helyszínre, de a panaszos visszautasította az egészségügyi ellátást. A

szabadításakor ismét megkérdezték tőle, hogy kér-e orvosi ellátást, de ekkor is nemleges választ adott.

A Testület a rendelkezésre álló adatok alapján nem tudta az előadások közötti ellentmondást feloldani, és ezért nem tudta az eseményeket atekintetben rekonstruálni, hogy a helyszínrre hívott mentő személyzete meg akarta-e vizsgálni a panaszost és a panaszos valóban visszautasította-e az orvosi ellátást.

Az orvosi ellátás biztosítására vonatkozó panasz kapcsán ezért a Testület álláspontja szerint a panaszos testi-lelki egészséghez fűződő jogának megsértése nem megállapítható.

3) A panaszos előállítása kapcsán az alábbi megállapítások teszi a Testület.

a) A Testület először azt vizsgálta, hogy megfelelő jogalap birtokában állították-e elő a panaszost a rendőrök.

A rendőrség az előállítás jogalapjaként az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának I. fordulátára hivatkozott.

Az Rtv. idézett 33. § (2) bekezdés f) pontja szerint „a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.”

A jogszabályhely értelmezése alapján kijelenthető, hogy az f) pont I. fordulatára szerinti esetben az előállításhoz három feltétel együttes megvalósulása szükséges: a) egy jogszerűtlen magatartás, ami felveti a szabálysértés gyanúját, b) meghatározott személyhez vagy személyek csoportjához célzott rendőri felszólítás ezen magatartás abbahagyására; c) ezen jogszerűtlen magatartás továbbfolytatása a felszólítást követően. Bármely feltétel hiánya az előállítás jogszerűtlenségének megállapítását vonja maga után.

i) A Testület a megjelölt előállítási okra figyelemmel tehát először azt vizsgálta, hogy a konkrét helyzetben felmerült-e valamely szabálysértés elkövetésének olyan szintű gyanúja, amely folytatása esetén elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

A rendőrség az előállítást megalapozó szabálysértésként a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 216. § (1) bekezdésében szabályozott jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség tényállását jelölte meg. Eszerint „aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el.”

A Testület a kérdés vizsgálata során ismét hivatkozik az Rtv. 19. §-ának fentebb idézett rendelkezéseire.

A szabálysértési tényállás megvalósulásához egyrészt szükséges egy rendőri intézkedés, amely nem nyilvánvalóan jogszerűtlen, másrészt az, hogy ezzel az intézkedéssel szemben valaki ellenszegülést tanúsítson.

ii) A rendőrség a panaszos ellenszegülését abban jelölte meg, hogy megpróbálta magát kivonni az intézkedés alól, elfutott, a rendőri felszólításnak nem engedelmeskedett, illetve az ellenszegülése még a testi kényszer alkalmazását követően sem tört meg. Közben többször számonkérte, szidalmazta a rendőröket.

A rendőri és a panaszosi előadás a fentiekben ismertettek szerint számos ponton eltérnek egymástól (önként adta-e át a panaszos az iratokat, vagy milyen iratot adott át), ám abban megegyeznek, hogy a rendőrök meghallgatták a bejelentéssel kapcsolatban a panaszost, majd az intézkedő rendőr azt mondta a panaszosnak, hogy csak akkor hagyhatja el a helyszínt, ha engedélyezik neki. Ennek ellenére a panaszos elindult és megpróbálta elhagyni a helyszínt. Miután a rendőr utána ment, megragadta a panaszost, aki ennek hatására kitépte magát a szorításból és elfutott. Amikor a rendőr utolérte és földre vitte, a polgárőr segítségével megbilincselte.

A Testület korábban már több állásfoglalásában kifejtette, hogy önmagában a rendőrök verbális számon kérése nem alkalmas arra, hogy megalapozza a jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését. Annak gyanújához a Testület álláspontja szerint vagy aktív, tevőleges, az intézkedés céljának ellenszegülő – de a rendőr személyét fizikailag nem támadó – magatartás szükséges, vagy egy intézkedés végrehajtását gátló passzív magatartás, szándékos nem cselekvés.

Jelen esetben a fenti verbális magatartás kiegészült a panaszos azon magatartásával, hogy a rendőri felszólításnak (maradjon a helyszínen) nem tett eleget, és kivonta magát az intézkedés alól, a rendőri felszólításra sem állt meg, sőt ezek után a kényszerítő eszközök alkalmazását akadályozta. A Testület álláspontja szerint a panaszos ezen utóbbi magatartása alkalmas volt arra, hogy megalapozza a fenti szabálysértés rendőri intézkedéshez szükséges ún. egyszerű gyanút.

iii) Számba véve az előállítás jogalapja és a felhívott szabálysértési tényállás kapcsán a Testület által fentebb rögzített általános követelményeket, a panaszos előállítása akkor lenne jogszerűnek minősíthető, ha

- egy nem nyilvánvalóan jogszerűtlen rendőri intézkedéssel szemben ellenszegülést tanúsított volna,
- az eljáró rendőrök felszólították volna ezen ellenszegülő magatartás abbahagyására,
- azonban a panaszos ezt figyelmen kívül hagyva az intézkedéssel szembeni ellenállását fenntartotta volna.

Az, hogy a helyszínen egy nem nyilvánvalóan jogszerűtlen rendőri intézkedés zajlott, a Testület rendelkezésére bocsátott információk alapján megállapítható volt. Az szintén megállapítható mind a panaszosi előadásból, mind a rendőrségi iratokból, hogy a panaszos ellenszegült az intézkedésnek.

Ugyanakkor a körben ellentmondás van az iratokban, hogy a panaszost felszólították-e arra, hogy álljon meg, illetve, hogy ne szegüljön ellen az intézkedésnek. A panaszos előadása szerint elfutott, a rendőr utána ment, megragadta, amitől ő megrémült és tovább futott, ezek után földre vitték, majd „dulakodást” követően megbilincseltek. A panaszos nem számolt be arról, hogy a rendőr felszólította volna valamire. A rendőri előadás ezzel szemben arról számol be, hogy többször is felszólították a panaszost arra, hogy működjön együtt.

A Testület álláspontja szerint életszerűtlen az a panaszosi előadás, hogy miközben a rendőr utána futott, illetve miközben megpróbálta testi kényszer, majd bilincs alkalmazásával megtörni az ellenszegülését, ne kísérelte volna meg a panaszost szóbeli figyelmeztetéssel, felszólítással együttműködésre bírni.

Noha a fentiek szerint a konkrét esetben a Testület rendelkezésére álló bizonyítási eszközök alapján tehát nem voltak egyértelműen rekonstruálhatóak az előállítást közvetlenül megelőző események, a Testület nem tartotta kizárhatónak, hogy az előállítás feltételei a panaszos esetében teljesültek.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a jelen esetben nem volt kizárható szabálysértés továbbfolytatásának olyan szintű gyanúja, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

b) Tekintettel ugyanakkor arra, hogy a 33. § (2) bekezdése alapján fogantatosított előállítások esetén a jogalkotó a rendőr mérlegelési jogkörébe utalta az előállítás szükségességéről a döntést, ezért a Testületnek a jogalap fennállásakor is vizsgálnia kell, hogy az előállítás megfelel-e az arányosság követelményének.

Az Rtv. 15. § (2) bekezdése ugyanis kimondja: több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással jár.

A panaszos előállítására az ügy adatai szerint azért került sor, mert a rendőri intézkedésnek ellenállt és ezen magatartásával szabálysértést valósított meg, majd a bilincselést követően is ellenszegülő magatartást tanúsított. A konkrét esetben tehát vizsgálni kellett azt, hogy az adott körülmények között szükség volt-e a panaszos előállítására annak érdekében, hogy a panaszos rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülését megtörjék és a szabálysértési eljárás lefolytatásához szükséges adatait meg tudják állapítani a rendőrök.

A Testület egyrészt annak tulajdonított kiemelkedő jelentőséget, hogy a panaszos eljárásjogi helyzete ekkor még nem volt tisztázott a közlekedési eseménnyel kapcsolatban, és a meghallgatása nélkül nem lehetett volna kizárni az elkövetői körből, ezért szükséges volt hogy a panaszos egyrészt a helyszínen tartózkodjon és ott meghallgatható legyen vagy mint elkövető, vagy mint szemtanú, másrészt a vele szembeni szabálysértés lefolytatásához nyilván szükségesek voltak a személyi adatai. A panaszos személyi adatainak megszerzéséhez ugyanakkor nem volt szükség a panaszos előállítására, mivel azok már a helyszínen rendelkezésre álltak, hiszen a panaszos a rendőri felszólítások hatására még az elfutást megelőzően átadta az iratait. A panaszos meghallgatására/ nyilatkoztatására pedig a közlekedési cselekmény kapcsán a visszatartását követően lehetőség lett volna a helyszínen a továbbiakban.

A rendőrség azon hivatkozása kapcsán, hogy a panaszos ellenszegülése csak az előállítással volt megtörhető, az alábbiakra hívja fel a figyelmet a Testület. Mindig az adott szabálysértés jellegétől függ az, hogy annak megtörésére alkalmas-e a panaszos előállítása, míg pl. egy rendezvényen garázda jellegű cselekményt folytató személy kiemelése és előállítása szükséges lehet a szabálysértés továbbfolytatásának megakadályozására, addig egy fizikailag a rendőrrel szembeni ellenszegülésben megtestesülő szabálysértési cselekmény megtörésére többnyire az elkövetővel szemben alkalmazott kényszerítő eszközök is elegendőek.

A jelen esetben a panaszos szabálysértése két mozzanatú volt, egyrészt felszólítás ellenére elhagyta a helyszínt, ezen cselekmény továbbfolytatásának a megakadályozására a rendőrség részéről a panaszos „elfogása” és „visszatartása” elegendő volt. Másrészt a panaszos ellenállt a kényszerítő eszköz alkalmazásának, majd ezt követően is megfeszítette a testét, így próbálva ellenszegülni az intézkedésnek, ezen magatartás továbbfolytatásának megakadályozására nyilván nem alkalmas az előállítás intézménye, az ilyen jellegű magatartás csupán kényszerítő eszköz alkalmazásával törhető meg. A jelen esetben a rendőri jelentések rögzítik is, hogy a panaszos ellenállása alapvetően megtört a bilincs alkalmazását követően, a további ellenszegülésének megtörésére pedig elegendő volt a gépkocsinál – a korábbi bilincselés fenntartása mellett – testi kényszert alkalmazniuk.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint nem volt szükség a panaszos előállítására az intézkedéssel elérni kívánt célhoz, ezért **a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.**

c) Tekintettel arra, hogy már magát az előállítást is alapjogot sértőnek ítélte, a Testületnek nem kellett volna elvégezni az intézkedés időtartamának elkülönült értékelését, azonban jelen esetben több olyan – a rendőrségi gyakorlatban gyakran megjelenő – visszásságot is észlelt, ami miatt indokoltnak tartotta az önálló vizsgálatot.

Jelen ügyben az előállítás időtartamáról szóló igazolás szerint a panaszos előállítása 2 óra 45 perctől 10 óra 5 percig, azaz 7 óra 20 percen át tartott. A rendőrségi iratok szerint a panaszost 4 óra 10 perckor helyezték el az előállító helyiségben.

Az előállítás időtartamával kapcsolatban az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése azt tartalmazza, hogy a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot *csak a szükséges ideig*, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja.

A rendőri jelentések is azt tartalmazzák, hogy a panaszost nem hallgatták meg, csupán adminisztratív jellegű intézkedések történtek a rendőrkapitányságon (az előállítás miatt szükséges adminisztráció elvégzése).

Tehát tényként rögzíthető, hogy a rendőrkapitányságon a panaszossal szemben semmilyen érdemi eljárás cselekményt nem fogantatosítottak a beérkezést követő majd 6 órán keresztül.

A Testület álláspontja szerint nem történt olyan érdemi intézkedés a rendőrség részéről, amely a panaszos jelenlétét igényelte volna, ezért a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a fentebb részletezett alapjogsértést súlyosbítja az a tény, hogy a panaszos előállításával 7 óra 20 percen át korlátozták a panaszos személyes szabadságát.

5) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök durva hangnemben, fenyegetően beszéltek vele.

A panaszosi előadással ellentétesen a rendőri jelentések azt rögzítik, hogy a panaszossal a rendőrök kulturáltan beszéltek. Ezzel szemben a panaszos többször sértő kijelentéseket tett a rendőrökre.

A Testület a panasz ezen része kapcsán emlékeztet az Rtv. fentebb hivatkozott 2. §-ára. Szükségesnek tartja kiemelni továbbá a Független Rendőri Szakszervezet főtítkárának, az Országos Rendőrfőkapitánynak, és a Belügyi és Rendvédelmi Dolgozók Szakszervezete

főtitkárának a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét kihirdető, 2007. július 4-én Budapesten kelt közös nyilatkozatát (a továbbiakban: Etikai Kódex), amely iránymutatásul szolgál a Rendőrség számára a rendőrök által követendő magatartás tekintetében. Az Etikai Kódex 1. pontjának második mondata a rendőrré vonatkozóan előírja: „Önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „[a] rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint: „[...] tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [pl. 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.” Az országos rendőrfőkapitány 2008. szeptember 10-én kelt, 25800/6/2008. RP. sz. határozatában ezzel a megközelítéssel egyetértett, és azt is kimondta, hogy még az intézkedés alá vontak „provokatív, durva, sértő magatartása sem mentheti az intézkedő rendőr ehhez hasonló viselkedését.”

Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme nem megállapítható.

6) A panaszos sérelmezte, hogy hiába kérte a felesége kiértesítését, ez a szabadításáig nem történt meg.

A kapitányságvezető átiratában előadta, hogy a panaszos a befogadása során 4 óra 10 perckor kérte felesége kiértesítését az általa megadott telefonszámon. Ezt a tényt rögzítették a befogadó nyilatkozaton. A kiértesítést a legrövidebb időn belül az ügyeletes tiszt hajtja végre.

A Nyilatkozat rögzíti, hogy a panaszos valóban 4 óra 10 perckor kérte a felesége kiértesítését, azonban az irat azon része, amely rögzítené, hogy ez meg is történt, kitöltetlen.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.

A rendőrség a Testület megkeresésére nem cáfolta érdemben a panaszos állításait, illetve a megküldött Nyilatkozat is azt támasztja alá, hogy nem történt meg a panaszos feleségének kiértesítése. A rendőrség ugyanakkor nem tett olyan tartalmú nyilatkozatot, miszerint a panaszosnak magának biztosították a lehetőséget, hogy a feleségét, akár a saját telefonjával, akár a rendőrség épületében lévő készüléken útján értesítse.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a kiértesítés elmulasztása miatt.

8) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök nem tájékoztatták az előállítás okáról.

A kapitányságvezető átiratában előadta, hogy a bilincselést követően közölték a rendőrök a panaszossal, hogy előállítják a BRFK illetékes kerületi rendőrkapitányságára a jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülése miatt, amit tudomásul vett.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdése szerint az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 33. § (4) bekezdésében rögzített előírásokat, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme nem megállapítható.

9) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök befektették egy víztócsába, és úgy vizsgálták át a ruházatát.

A kapitányságvezető átiratában előadta, hogy miután a rendőrök közölték a panaszossal, hogy előállítják, az ülő testhelyzetben lévő panaszos ruházatát E. Zs. r. törm. vizsgálta át, de szabálysértésre vagy bűncselekményre utaló eszközt, illetve tárgyat nem talált.

A Testület itt ismét utal az Rtv. 2. §-ának és az Rtv. 16.§ (4) bekezdésének rendelkezéseire.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel.

Mindezek alapján a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltóságának a sérelme nem megállapítható.

V.

A Testület álláspontja szerint a bejelentés tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége. A visszatartással nem sérült a panaszos szabad mozgáshoz való joga. A Testület tehát úgy ítélte meg, hogy a rendőri felszólításnak nem engedelmeskedő panaszossal szemben a rendőr a panaszos visszatartása érdekében indokoltan alkalmazott testi kényszert, így azzal összefüggésben emberi méltósághoz való alapvető jogának a megsértését nem tartotta indokoltnak megállapítani. A testi kényszer fogatosításának a módja miatt a Testület a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának a megsértését nem állapította meg. A Testület úgy ítélte meg, hogy a panaszossal szemben a rendőrök indokoltan és jogszerűen alkalmaztak bilincselést, és amiatt nem állapította meg a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának megsértését.

Ugyanakkor a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 17. §-ában rögzített kötelezettségeket, illetve abban a kérdésben, hogy a rendőrök rászorították-e a panaszost a meleg motorháztetőre, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos testi épséghez való jogának sérelme nem megállapítható ekörben. Továbbá a jogszabályi felhatalmazáson túli fizikai erőszak alkalmazása vonatkozásában a Testület szintén arra a meggyőződésre jutott, hogy a panaszos testi épséghez fűződő alapvető jogának sérelme a konkrét esetben nem megállapítható. Az orvosi ellátás biztosítására vonatkozó panasz kapcsán a Testület álláspontja szerint a panaszos testi-lelki egészséghez fűződő jogának megsértése nem megállapítható.

A Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható. A Testület szintén nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 33. § (4) bekezdésében rögzített előírásokat, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

A Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltóságának a sérelme nem megállapítható a ruházátvizsgálás fogatosításának módjára vonatkozó panasz kapcsán.

Ugyanakkor a Testület álláspontja szerint nem volt szükség a panaszos előállítására az intézkedéssel elérni kívánt célhoz, ezért a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga. A Testület álláspontja szerint nem történt olyan érdemi intézkedés a rendőrség részéről, amely a panaszos jelenlétét igényelte volna, ezért a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a fentebb részletezett alapjogsértést súlyosbítja az a tény, hogy a panaszos előállításával 7 óra 20 percen át korlátozták a panaszos személyes szabadságát.

Továbbá a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a kiértesítés elmulasztása miatt.

A megvalósult alapjogsértések a Testület megítélése szerint elérték a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2014. július 10.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET